

A hónap krónikája

A százéves Áprily. Neki nem volt zajos ünneplése. Nem is illett volna hozzá, hiszen a csendet, a magányt szerette, ha tehetné, visszahúzódott a világtól. Szentgyörgypusztán figyelte a vadludak csapatát.

Verseit nem szokták szavalni. Pedig ő tudta még, hogy a vers lehet szép is. Elálmélkodott „megszokottakon”, mert megőrizte a „táguló szemet”, „mellyel csodálkozott gyermekkorában”. Ezt a maradandó, folytonos nyitottságot is érdemes megtanulni tőle.

S azt a nyugalmas várakozást is, ahogy bölcsen, elszántan és tudatosan készült a végre:

*Valaki nyílnak szánt. Kivárja
míg még könnyebbre szikkadok.
Messez repít a nagy komor kéz,
ha majd sötét ijába fog.*

Nagy költő volt, aki még felfedezésre vár, s akit érdemes felfedeznünk.

Boldog vagy, mert hittél. Ezzel a címmel adta ki az OMC Bécsben Carlo Carretto rendhagyó Mária-könyvét. Már a cím olvastán felkapjuk a fejünket: hogyan, a hit boldogságáról szólna, amikor oly sokat hallunk az egzisztenciális szorongatásról? Nem korszerűtlen, nem meghaladott ez a szinte gyermeki tisztaságú hit-ideál?

Aztán eszünkbe jut egy modern hívó: Pilinszky példája. Aki a fájdalomban, a sebheyles évszázadban is meg tudta őrizni ezt a gyermeki princípiumot.

Pilinszky *Összegyűjtött versei* most jelentek meg s tüntek el a könyvesboltokból. Jó jel. Talán az ő segítségével visszaperelhetjük az igazi gyermekséget, amelyik nem gügyög, de tud tiszta könnyeket ejteni, mert átélte a század botrányait éppúgy, mint a jelenlét bizonyosságát.

AIDS – alkalom az újjászületésre. Meghökentő nézőpontból közelít a század új, szörnyű veszedelméhez Basil Hume a Times-ban. (Tanulmányának teljes fordítása a Mérleg 1987. II. számában olvasható.) Az új és kiszámíthatatlan vesz jelenléte szerinte arra kényszerít, hogy új életstílust alakítsunk ki, melynek két sarokpillére a hűség és az önuralom. Nehéz lesz megszokni, mondja némi szomorúsággal.

Milyen szorongató érzés arra gondolnunk, hogy ilyen alapvető emberi magatartásformá-

kat is újra kell tanulnunk! Milyen szégyen, hogy elfelejtjük őket!

A tanulmány mégis a reményben csúcsoodik ki. Mi mást tehetnénk: reménykedjünk, hogy az emberiségnek lesz ereje megtanulni az érzés és a magatartás ábécéjét.

Hiszek a gondviselő Istenben. Ez az új Szolgálat összefoglaló címe. (75. szám) Milyen sokszor elmondjuk ezt! De milyen kevésbé tudatosítjuk magunkban e szavak értelmét!

Egyáltalán tudunk-e még hinni? Atérezzük a gondviselést?

Sokszor hallunk, beszélünk, olvasunk a nagykorú, a nyitott keresztény magatartásról. A nagykorúságnak persze feltétele az elemi fogalmak átérzése és megismerése.

Nem árt hát elgondolkodnunk az ilyen egyszerű kijelentő mondatokon sem: „Hiszek a gondviselő Istenben.”

A tiszta beszéd. A logikus gondolkodás és a tiszta, szép beszéd feltételezik egymást. Erre gondolhatunk, amikor Éder Zoltán összeállításában olvashatjuk *A magyar irodalmi nyelv Pázmánytól napjainkig* című tanulmánygyűjteményt. Mert Pázmány ebben is jó tanítómesterünk. Nem árt néha fellapozni őt vagy valamely másik nagy írónkat.

Az évfordulók elmúlnak. A tanulságaiknak azonban nem szabad elmulniuk. A Pázmány-évfordulónak például erősítenie kell a magyar nyelv ügyét. Mert manapság nagy szükség van tiszta elmékre.

De tiszta beszéd nélkül hol lesznek ezek az elmék?

Az emberi érintkezés alapszabályai. Az OMC kiadó baráti küldeménye jó néhány könyvecskét tartalmazott. Elsősorban fiatalok használhatják lelkiéletük formálásához ezeket a füzeteket. De mindnyájan megszívlelhetjük Josef Krumbacher *Lélektől lélelig* című füzetének harminc jó tanácsát arra, hogyan tehetjük boldoggá emberi kapcsolatainkat. Figyeljük csak: „Beleélem magam testvéreim helyzetébe.” „Jót gondolok arról, akivel találkozom.” „Meghallgatom a másikat, ne mindig én beszéljek.” „Nem a saját igazamat keresem, hanem az igazságot.” „Barátságos légkört teremtek minden találkozáshoz.” „Minden emberben Isten képviselőjét látom.” „Minden embertársam testvérem.”